

Innvandringen - Hvem er "den svake part"?

(Utsnitt av artikkelen "Forbuden frykt" i antologien *GODE FORMÅL - GALE FØLGER? Kritisk lys på norsk innvandringspolitikk* (red. Ottar Brox, Tore Lindbekk, Sigurd Skirbekk. Cappelen akademisk forlag, Oslo 2003)

På en internasjonal sosiologikonferanse i Montreal for et par år siden, ble det med referanse til det demografiske kontoret under FN, grovt anslått at dagens europeiske kvinner ligger an til å få 1,4 barn, de asiatiske 2,8 og de afrikanske 5,3. Disse tallene varierer en god del fra land til land og mellom områder med ulik moderniseringsgrad. Men selv med alle de forbehold som kan gjøres mot slike overslag og forsøk på eksakt tallfesting, burde det være tydelig at sammenliknet med andre folkegrupper er det i overskuelig framtid europeerne som utgjør den demografisk sett svake part i utviklingen.

Forskningscenteret IIASA la i 1996 fram beregninger der alle scenarier peker mot at Europa vil få en fallende andel av verdensbefolkningen i dette århundre. Senteret anslo at den europeiske delen av verdensbefolkningen ville komme til å ligge på 7-8 prosent midt i dette århundret; EU-landenes andel, som in 1950 hadde ligget på 12 prosent, ble anslått å ville falle til rundt 4 prosent. Bildet av et Europa som ikke klarer å reprodusere tilstrekkelig mange kulturbærere, kan forsterkes hvis vi i tillegg trekker inn alle talsmenn og organisasjoner som forsøker å øke og konsolidere innvandrerpulasjonene, og sammenlikner disse med fraværet av effektive norske og europeiske eliter og organisasjoner med tilsvarende målsetninger.

Dette betyr at vi ikke uten videre bør godta omsorg overfor den svakeste part som noen fullgod begrunnelse for den innvandringspolitikk som føres. Folk som bare vurderer moral i et individperspektiv, kan kanskje se innvandrerne som den svake part. For folk som kan se utviklingen også i et demografisk og kulturelt langtidsperspektiv, må konklusjonen bli en annen.

{..}

En kultur som bygger opp under livsformer der befolkningen bare klarer å reprodusere seg til to tredjedeler av en nullvekst, og der produksjonen ikke tilpasses økologiske rammer, den er dysfunksjonell.

Mange muslimer ser svakhetene i vestlig kultur, og ønsker ikke at deres barn skal bli for sterkt preget av den livsform de møter i Vesten. Når muslimske menn blir anklaget for en undertrykkende kvinnekontroll, kan de svare at deres tradisjoner med ordnete giftermål er bedre enn et fritt kjønnsmarked, der mange blir lurt og utnyttet, der kanskje bare halvparten blir gift og der nesten halvdelen av de gifte, og langt flere av de samboende, vil bli skilt, og der ett av fire barn må bo hos bare en av sine foreldre. *Islam Online* kan være mer åpne enn mange politisk korrekte medier i Vest med å berette om forskningsbaserte betenkeligheter ved familier uten fedre. En del muslimer virker også mer mottakelige for å ville utforske selvdestruktive trekk i vestlig sivilisasjon enn hva som er vanlig blant vestlige eliter. Det gjelder for eksempel forståelsen av ikke-intenderte konsekvenser av tre kulturelle revolusjoner innenfor vestlig sivilisasjon. For det første at den sekulariserende revolusjon hadde som virkning at forbindelsen ble brutt mellom ekteskapsinstitusjonen og religiøse

forbilder. Dernest at den senere initierte romantiske revolusjon brøt ned de fleste normer som forbandt ekteskap og kjærlighet. Endelig at den nyere pornografiske revolusjon brøt kravene om at seksualitet skulle være forbundet med kjærlighet; med de følger dette har fått for familiedannelsens forutsetninger i Vest.

Den muslimske frykt for det som kalles vestlige verdier, er ikke nødvendigvis uttrykk for en tilbakeskuende tradisjonalisme. Muslimene kan ha all grunn til å innta den holdningen de har, også ut fra framtidsutsikter. Demografi og kulturell påholdenhet kan rett og slett gjøre dem til historiske vinnere, og de vet det. {...}

Mange innvandringsmotstandere har et unyansert syn på Islam. Men det betyr ikke at deres frykt nødvendigvis er ubegrunnet eller overdrevet. Det kan tvert om hevdes at de viser for lite frykt når de i Islam bare får øye på noen voldsmenn og fjerne fundamentalister og ikke ser Islam som en sivilisatorisk utfordring. [..]

I senere år er erfaringene fra krigens dager blitt nokså stereotypet tolket som frihetens kamp mot tvang og undertrykkelse. De som er gamle nok til å huske de første krigsårene i vårt land, kan nyansere dette bildet. Det var ikke sannsynligheten for å bli utsatt for overgrep som var grunnlaget for folks uro og frykt for tyskerne i de første to okkupasjonsårene. På denne tid kunne folk flest, også jøder, bevege seg ganske så trygt på gater og veier. Frykten den gang, som var reell nok, hadde i ikke liten grad sammenheng med noe som vi senere helst ikke har villet snakke om, nemlig at svært mange tvilte på styrken i sitt eget samfunnssystem, konfrontert med tysk kampvilje og organisasjonstalent. Det liberale samfunn kunne huskes som noe hyggelig eller som noe sosialt urettferdig, men som akk, så ineffektivt og militært underlegent. Dersom nasjonen skulle overleve, syntes bare to veier mulige. Enten måtte nordmennene bli kampfeller med tyskerne og håpe å oppnå en relativ selvstendighet som belønning. Eller vi måtte dyrke fram disiplin og oppofrelse på nasjonalt grunnlag og ta kampen opp mot tyskerne. Den gang kunne det bli sagt at for å bestå, ville stater være avhengig av enten en moralsk mobilisering på et demokratisk grunnlag eller av tvangsordninger utgått fra en elite. Alternativet ville være forfall inntil mer livskraftige folk tok over det hele.

Frykten for tyskerne lot seg transformere til noe positivt, en innsikt i at moderne, differensierte samfunn trenger disiplin og overindividuelle idealer for å klare seg. Samfunn basert på disiplin kunne vinne over samfunn som ensidig dyrket friheten, men samfunn basert på frihet og disiplin kunne vise seg å være de mest overlegne. Med erfaringene fra krigens dager i minnet kan det synes underlig at ikke den islamske utfordring vekker en tilsvarende mobilisering i våre dagers vestlige demokratier.

Svaret på denne tafattheten ligger ikke i europeisk sivilisasjon, men i de tolkninger som i dag kalles for de vestlige verdier. Det var under den kalde krigen at det ble vanlig å ensidig framheve frihetssiden ved den vestlig sivilisasjonsform, for å markere mest mulig kontrast til de totalitære sider ved den østlige allianse. Dessuten gjorde produksjonsveksten det nærliggende å framheve konsumpsjonsfriheten som et vestlig fortrinn.

Den liberale fortolkningstradisjon har hatt appell fordi den har tilbudt en serie med gode formål som angivelig skulle føre til fredelige forhold. Politisk frihet skulle føre til økonomisk frihet og til en levestandard som både ville frigjøre folk og føre til en demografisk balanse. Individuell frigjøring skulle føre til både kulturell kreativitet og

til sosial toleranse. Toleranse skulle føre til flerkulturell akseptering og til mellommenneskelig harmoni.

En politisk realitetsorientering tilsier at de liberale halvsannhetene må korrigeres av folk som har innsikt og motiver for å være kritiske. Frykt kan være et slikt motivasjonsgrunnlag, forutsatt at den blir rasjonelt bearbeidet.

*Det går an å se fremover, når muslimene er blitt majoritet i Europa. Jeg ser det for meg når jeg går på Tøyen og ser flere norske jenter som bærer slør enn de muslimske jentene som er integrert. Dere kommer til å bli hvite indianere. Liksom de røde indianerne i USA som lever i reservat. Folk vil snakke om deres respekt for natur, harmoni og mellommenneskelige verdier.
Forfatteren Walid al-Kubaisi i Aftenposten 1.4.03*